

като насъ засега има още шестъ-седмина. Ние ще ти заплатимъ, ние ще те хранимъ цѣла година. Селяни хора ти още не можешъ ги позна. А нашитѣ селяни сж сѣ повечето дивички. Ние сме, току-речи, сбирщина: има помежду ни хора, които сж видѣли школо и разбиратъ, а има и такива, които де ти видѣлъ школо, де ти чулъ учение, че да залѣга за него. Хичъ да те не е грижа. Ти такива безсолни приказки много ще ги слушашъ, но отъ едното да влизатъ, отъ другото да излизатъ.

Азъ стоехъ и мълчахъ, но вжтрешно бѣхъ вече съживенъ.

— Насъ децата снощи ни казаха, че тебе ти много докривѣло и биле си поплакалъ — продума другиятъ селянинъ, на име дѣдо Петко, който бѣше черковенъ епитропъ.

— Ти си гледай работата, върши си въ школото до колкото те е научилъ Господъ. Сетне ще се разберемъ. На такива заешки тропни не давай ухо!

— Че и азъ това думамъ я — подзе и дѣдо Славъ. — Село е туй. Ще се намѣрятъ хора и да искатъ да развалятъ, но ние нѣма да ги слушаме. Я захвани ти, кога какъ има черкова, тамъ посказвай нѣщо отъ сказанието и ще видишъ, какъ многома ще се обърнатъ. Нашитѣ хора не сж лошеви, но, ахъ гиди, че ги развалятъ най-много тѣзи, които стоятъ начело. Но гледай си работата. На доброто и Господъ е помощникъ. Той види, че ние за зло се не трудимъ.

Тѣй ме разговаряха тия добри хорица, а на моето сърдце всѣка една тѣхна дума като медъ капваше.

Азъ имъ обещахъ, че всичко, щото ми казватъ и щото можа, ще направя, само да е мирно селото.

